

„קומדיה מוזיקלית אית“

(במקום רצוניה)

אידיש חציה עברית: אידישע קינדער, מה אתם מחשים, זוהי חרפה, סקנדל! ערב־קולות, שוברים מוציאים את המר־דנית בחוקת־יד, סוף־סוף הפרת־סדר, וישופר־ממונה לעמוד על המשמר לבד יופר, מבוכה על הכימה: השחקן הצעיר סגית מאחורי אילני־החורשה (= כוננית עם אלפס־עציצים), המסיל את צדו בקצה־האופק הכחול־ורדי (= סדין מתנפנף ומטולא) והשחקן הזקן, ראש הלהקה, תרש בשתי אזניו, אינו שומע את ההבולה שבאולם והוא ממשיך את דבורו, עד שמשלשלין את המסך באמצע ההצגה ומרת־ינטז חוזבת את ראשה סבין קפוליו ומכריזה בצריחה כלפי הכתורה שהוצאה: „היא גשתנעהו“

אין הכונה, חלילה, למחוח בקורת על המשחק, אין מקום אפילו לקורטוב של רוגז, סאמציו של בעל־מלאכה, שנכנסה בו רוח שטח, מעונים מעט־רחמים, אולם כדאי היה, שימצא איוה ידיד ושכן טוב ויכנס אצל בעל־הקומדיה ויניד לו: רחימאי, חוזר למלאכתך, ואם תשחוקק לשעשועי־בימה חזמן לביהך בערב־פורים את מידעיק ותשחק לפניהם כאות־נפשך, בגדולות אל תלך, את החפיקר להלעיטנו תפלות ושחיתות־מעם נמדה כבר האופירטה האית ודיינו.

אלה חוכדות: מעשה באיש יהודי, שנתאוה לבו לקנות לו שם טוב בהיכל־האמנות, הלך וכינס את בנות־ביתו ונתכוננה, הקומדיה המוזיקלית האית, לאמר: אין כאן אלא תוספת־מה לפרוב־דימה פתולוגית, אם גם לא מסובכת ביותר.

מאחורי־הפירנד ולפני לירתה נהיתה ינטה מלסנטה, אופירטה מכורטפת, לשיחת־היום, נפלה הכרה, כי תוצג לראות באידיש, מכעור יום עד ערב עמדו באותה שבת מענלי־משוחחים בקרן אלנבי ופרחי־הגדוד להננת־הלשון, שדרכם לעשות את מלאכתם במעט אולת, יצאו בסך, המושים.

הם יצבו בפחי־נפש ומצצות־הפאשה שביריהם לא הוטלו בחלל־האולם, כי הקומדיה ניתנה עברית, זכינו לשמוע, אמנם בהברה משובשה והדנשה מרוסקת, בצאת מפי מרת ינטה הכבודה ובני לויתה דוקא, ברם, והחכיון, וטול סיגרה, והמתן, והסכת, והצית, והבטוי, הלום, בצירופים שונים ודוקא, הרבר, ומליצות כמו, מה אתה יושב סרוח, ואשימך כעפרא דארעא, והמשל, את ראשך, ומיד אכרו עשתונתיך וכדומה לזה.

בהצגה השלישית, הפעם לא בשכונה נדחת אלא באולם התערוכה, התמרצה איוו בחורה כצעקה חציה